

Gabriel García Marquez

Một ngày bình thường

Hà Linh dịch

Một buổi sáng thứ hai trời không mưa, bình minh ấm áp, Aurelio Escovar - một nha sĩ không bằng cấp, như thường lệ, dậy rất sớm và mở cửa phòng khám của mình lúc 6 giờ. Ông nhặt một vài cái răng giả vẫn còn bám trên những chiếc khuôn nhựa ra khỏi cái tủ kính và rải lên mặt bàn một dãy những dụng cụ được sắp xếp một cách tuần tự như thể chúng sắp sửa ra sân khấu. Ông bận một cái áo sơ mi kẻ ca rô có đính chiếc khuy mạ vàng ở cổ và một chiếc quần treo. Aurelio Escovar khăng khiu và gầy nhom, có cái nhìn vô cảm trước sự thể, y như cái nhìn của một người điếc.

Sau khi đã soạn các thứ ra mặt bàn, ông trải một tấm vải thô lên chiếc ghế khám bệnh và bắt đầu ngồi xuống, đánh bóng những cái răng giả. Ông làm việc như một cái máy, miệt mài, vô thức, hai chân cọ vào tấm vải thô một cách lơ đãng.

Hơn 8 giờ, Aurelio dừng lại một lúc và ngấm nhìn bầu trời qua khung cửa sổ nhỏ, có hai con chim ó đang rìa ráy dưới ánh mặt

trời trên nóc nhà hàng xóm bên cạnh, ông nghĩ có thể trời sẽ mưa lại trước giờ nghỉ trưa. Tiếng gọi lạnh lạnh của đứa con trai 11 tuổi cắt ngang dòng suy nghĩ của ông.

- Bố ơi.

- Gì thế?

- Ông thị trưởng muốn bố nhờ răng cho ông ấy.

- Bảo ông ấy là bố không có nhà.

Aurelio lại tiếp tục cầm cúi đánh bóng mấy cái răng giả bằng vàng. Ông đưa chúng ra xa, nheo mắt lại và bắt đầu ngắm. Tiếng đứa con trai lại vang lên.

- Ông ấy bảo là bố có nhà vì ông ấy nghe thấy tiếng bố rồi.

Ông nha sĩ tiếp tục kiểm tra mấy cái răng giả đã được đánh bóng. Cho tới khi đặt chúng lên mặt bàn, ông mới lẩm bầm:

- Tốt hơn rồi đây.

Ông sửa lại tấm vải thô và nhặt ra vài thứ từ thùng các tông đựng những thứ cần làm của ông rồi tiếp tục đánh bóng những cái răng vàng.

- Bố?

- Gì thế? - Ông vẫn không đổi giọng

- Ông ấy bảo nếu bố không chịu nhờ răng, ông ấy sẽ bắn vỡ đầu bố đấy.

Không vội vã, Aurelio nhẹ nhàng rút chân ra khỏi tấm vải thô, tháo nó ra khỏi chiếc ghế, lôi cái ngăn kéo phía dưới của chiếc

bàn ra, ở đó có một chiếc súng lục ổ quay. "Được rồi, bảo ông ta vào đây mà bắn bố".

Ông cuộn chiếc ghế lại và đặt đối diện với cái cửa ra vào. Tay ông đặt cạnh gờ của cái ngăn kéo. Ngài thị trưởng xuất hiện ở cửa. Khuôn mặt phía bên phải của ông khá nhăn nhui nhưng má trái sưng vù lên, râu ria phải đến 5 ngày không cạo. Người nha sĩ đọc thấy sự tuyệt vọng trong ánh mắt mờ đục của ông. Ông nhón đầu ngón trỏ đóng cái ngăn kéo lại và nhỏ nhẹ nói:

- Mời ngồi.
- Chào ông. - Ngài thị trưởng nói.
- Xin chào.

Trong khi chờ đợi nha sĩ đun nóng các dụng cụ, ông thị trưởng ngả đầu lên ghế và cảm thấy đã khá hơn. Hơi thở của ông ta lạnh giá. Đây là một phòng khám nghèo nàn: một chiếc ghế bằng gỗ cũ rích, một ngăn thủy tinh chứa những chai lọ bằng gốm, đối diện với chiếc ghế là một cửa sổ nhỏ với những tấm màn treo lơ lửng đến ngang vai. Khi cảm thấy nha sĩ đang bước đến gần, ngài thị trưởng giữ chặt bàn chân của mình và há rộng miệng. Aurelio Escovar nghiêng đầu về phía ánh đèn. Sau khi kiểm tra chiếc răng bị nhiễm trùng của ngài thị trưởng, ông khẽ ra hiệu cho thị trưởng ngậm miệng lại và nói:

- Tôi phải xử lý cái răng này mà không gây tê.
- Tại sao?

- Vì ông đã bị áp xe.

Ngài thị trưởng nhìn thẳng vào mắt ông nha sĩ, cố gắng mỉm cười và nói: "Cũng được". Vị nha sĩ không cười đáp lại. Ông mang chiếc chậu đựng những dụng cụ khử trùng ra bàn làm việc, chậm rãi dùng kẹp vớt những vật dụng này ra khỏi chậu nước. Rồi ông đẩy cái ống nhỏ về phía ngài thị trưởng bằng đầu mũi giày và đi tới bồn nước rửa tay. Ông cứ thế làm, không hề nhìn ngài thị trưởng còn ngài thị trưởng thì dường như không rời mắt khỏi người nha sĩ.

Đây là một chiếc răng khôn hàm dưới. Nha sĩ đứng dạng hai chân, giữ chặt cái răng bằng một chiếc kẹp. Ngài thị trưởng nắm chặt tay vào thành ghế, lấy hết sức lực giữ chặt hai chân của mình nhưng ông không hề kêu la. Người nha sĩ chỉ cử động mỗi cổ tay của mình. Ông nói với một chút chua xót:

- Bây giờ thì ông phải cảm ơn 20 bệnh nhân đã chết của tôi.

Ngài thị trưởng nghe rõ tiếng lạo xạo bên trong quai hàm của mình. Mắt mũi ông nhòe nhoẹt nước, nhưng ông cố gắng nín thở cho tới khi chiếc răng được lôi ra. Rồi ông nhìn thấy nó qua hàng nước mắt. Trông nó thật kỳ lạ so với nỗi đau kinh khủng đã hành hạ ông trong suốt năm ngày vừa qua.

Cúi gập xuống cái ống nhỏ, mồ hôi vật vã, thở hắt hắt, ông cởi cái khuy áo chèn của mình và quờ quạng tìm chiếc khăn tay trong túi áo. Người nha sĩ đưa cho ông ta một miếng vải sạch.

- Lau nước mắt đi, ông nói

Ngài thị trưởng làm theo, run lấy bầy, trong lúc người nha sĩ đang rửa mặt, ông nhìn lên mảng trần nhà vỡ vụn chẳng chịt mạng nhện, trứng nhện và những côn trùng đã chết. Người nha sĩ quay lại, lau khô tay và nói: "Nghỉ ngơi và súc miệng bằng nước muối". Ngài thị trưởng đứng dậy, chào nha sĩ bằng lời chào của quân đội và sải chân về phía cửa, quên cả cài lại khuy áo chèn của mình.

- Cứ gửi hóa đơn nhé...

- Cho ông hay cho thành phố?

Ngài thị trưởng không thèm nhìn người nha sĩ. Ông đóng cửa và nói qua khung kính:

- Như nhau cả thôi.